

Kenutúra a Tiszán és a Túron, egy napos kerékpározással megspékelve

A DPSE márciusban meghirdetett vízitúráján az ország minden tájáról érkeztek résztvevők. Sopron, Pécs, Szeged, Szombathely és Budapest.

A pandémia sem vette el a kedvét a jelentkezőknek. A vidám Delfin Kempingel folyamatos kapcsolatban volt a szervező. A veszélyhelyzet elmúlásával, mindenki izgatottan várta ezt a néhány napot, ami a bezártság után igazi felüdülés volt. A négy napos „hosszú hétvége” kerékpártúrával, kemencés kenyérlángos kóstolással, kenutúrával és a régió kulináris élményinek megtapasztalásával volt teljes. dr. Horváth László elbeszélése jobban tükrözi ezt a néhány napot.

„Megvalósult az Őreg-Túr álma: idén is hordozhatta hátán rövid ideig a DPSE iránta érdeklődő tagjait, akik a tiszabecsi Vidám Delfin kemping és egyéb szálláshelyszolgáltató vendégszeretét élvezhették három napig. A beteljesülésre egy napot még várnia kellett, mert az első napot Horváth István vezetésével Tisza-gáti drótszamarazással töltöttük, ismerkedve felülről azzal, ami majd később alul – ahol a víz az úr – vár ránk. Ennek során a Tiszabecstől az ún. Túrbukóig (egyesekek Túrístvándiig) – és onnan vissza – tartó biciklizés alatt komoly amortizálódási események történtek anyagban, és - szerencsére kisebb részben - élő erőben. Három defekt, két letört pedál, egy félbetört nyereg, Betadinnal jelölt külsérelmi nyomok, valamint egy uszka 8 kilométeres, terven felüli tankcsapda-ösvény hagyhattak maradandó élményt egyesekben. Esetleg még Tiszacsécsén Móricz Zsigmond szülőháza, amelyről a gondnok avatott szavaiból megtudtuk a rettenetes igazságot, hogy az a szülőház, nem is az. Végül is, nem az író dolga, hogy születése igazodjon az emléktáblához...

Második nap egy fűtöttnek tűnő busszal mentünk Kölcse-re, a vízre szállás helyszínére, ahol már indulás előtt bemutatót tartott nekünk egy DPSE-én kívüli háromfős félőrvölt társaság vízbeborulásból. Az élmény azonban nem mindegyikünkben rögzült elrettentő példaként, mert egy vegyes korosztályos legénységből álló egységünk hamarosan utánuk csinálta. Később elmondták, nekik az első jobban tetszett. A Túr mindenkinek ajánlott, aki nem tudja egyenesben tartani a hajóját, mert ilyen szakasz itt úgyszólván, csak az irányokat kell jól eltalálni.

Vízi útunk a Túrístvándi vízimalomnál ért véget, ahol a 700 éves létesítmény vonzerejének komoly konkurenciát jelentettek a tőzsomszédságában magukat kellettő, néhány perces élettartamú szilvalekváros palacsinták.

A harmadik napon, vasárnap – az emberi időben hazaérkezések miatt – rövidebb túrát valósítottunk meg a viszonylag alacsony vízállású Tiszán, Tiszabecs és Tiszacsécsé között. Kiseb riadalmat keltett, mikor az előrébb haladó hajók azt hallották hátulról, hogy süllyed egy hajó, ömlik belé a víz. Jelen sorok írója által is üzemeltetett kenu azonnal visszafordult a bajba jutottat megsegítésére, de mint a helyszínre érve kiderült, csak vaklárma volt az egész, a hajó aljának a kavicsokon súrlódó hangját vélte valaki a vízbeömlés hangjának. Következtetés: nem árt, ha az ember az evezni tudása mellett jó hallással is rendelkezik. Azt azóta sem sikerült megállapítanunk, hogy a be nem ömlő víz nem látványa miatt nem készítette a legénységet akut álláspontja felülvizsgálatára. Egyik pihenőnkénél Sándor túravezetőnk rögtönzött produkcióval szórakoztatva társaságunkat kajakjában profi vadvízi evezős módjára átfordult a

víz alatt. Bamba kamerásunk – e sorok írója – sajnos lemaradt az eseményről, de kedvéért még kétszer megisméltődött a bemutató.

A nap végén Judit társunk szolgáltatott rövid időre látványosságot, mikor is a fél méteres dagonyában négykézláb ereszkedve próbált az ott ragadt papucsai nyomára bukkanni.

Aztán már csak a bennünket hazaszállító busznak kellett visszatolatnia úgy 5-600 métert egy épp a busz szélességének megfelelő utacskán, kétpercenként közvetlen, de nem éppen meghitt kapcsolatot létesítve az út menti ágak és a visszapillantó tükrök között. A végén a sofőr nagyobb tapsot kapott, mint egy futóművek nélkül landoló repülőgép kapitánya.

A hírek szerint mindenki szerencsésen hazaért, és ennek nagyon örülünk, mert ez egyezett a terveinkkel.”

Nagy Angéla